Дубовий, різьблений; він темний і похмурий,
Од сивих добряків свій вигляд він бере;
Буфет розкритий, тож сумна його натура
Струмує звідтіля вже як вино старе;

Так повно в нім всього: і дрантя там чимало,
Й пожовклої білизни, і клаптів запашних,
Великих і малих, мережив, що зів'яли,
Бабусиних косинок з грифонами на них;

І медальйони там, і пасемця волосся,
Портрети і квітки сухі, їм довелося
Зливати запах свій із запахом плодів.

Історій давнини ти згадуєш доволі,
Казки розповісти бажання є тоді,
Дверцята чорні лиш відчиняться поволі.